

15-03-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – অন্তৰ্মুখী হৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা তেতিয়া আনন্দ আৰু নিচা থাকিব, তোমালোকে পিতাৰ
সমান শিক্ষক হ'ব পাৰিবা”**

*প্ৰশ্ন :- কিহৰ আধাৰত আভ্যন্তৰীণ আনন্দ স্থায়ী হৈ থাকিব পাৰে?

*উত্তৰ :- যেতিয়া আনৰ কল্যাণ কৰি সকলোকে আনন্দ দিব পাৰিবা তেতিয়া স্থায়ী আনন্দত থাকিব পাৰিবা। দয়াশীল হোৱা আনন্দিত হৈ থাকিব পাৰিবা। যি জন দয়াশীল, তেওঁৰ বুদ্ধিত থাকে যে বাঃ আমাক সৰ্ব আত্মাৰ পিতাই পঢ়াই আছে, পবিত্ৰ কৰি তুলিছে, আমি বিশ্বৰ মহাৰজা হওঁগৈ! এনে ধৰণৰ আনন্দ তেওঁ দান কৰি থাকে।

ওঁম শান্তি। আত্মাৰ পিতাই আত্মিক সন্তান সকলক সোধে – সন্তান সকল এই ওঁমশান্তি কোনে কৈছে? (শিৱবাবাই) হয় শিৱবাবাই কৈছে; কিয়নো সন্তান সকলে জানে যে তেওঁ সকলো আত্মাৰে পিতা। কয় মই কল্পই কল্পই এই ৰথ খনিতাই আহি তোমালোকক পঢ়াও। এতিয়া এইজনেই হৈছে পঢ়াওঁতা শিক্ষক। শিক্ষক আহিলে কয় “গুড মৰ্নিং”। সন্তান সকলেও কয় “গুড মৰ্নিং”। এই সন্তান সকলে জানে যে আত্মাক পৰমাত্মাই “গুড মৰ্নিং” বুলি কয়। লৌকিক নিয়ম অনুসৰি বহুতেই বহুতকৈ “গুড মৰ্নিং” বুলি কয়। এওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা, যি জনে আহি (আমাক) পঢ়ায়। সন্তান সকলক গোটেই বৃক্ষ অথবা নাটকৰ ৰহস্যৰ বুজায়। তোমালোকে জানা যে যিমান বিলাক আত্মা আছে, সেই সকলোৰে পিতা আহিছে। বেহদৰ পিতাই যে আমাক পঢ়াইছে, এওঁ আমাৰ পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু, এইটো নিশ্চয় গোটেই দিন ধৰি বুদ্ধিত থাকিব লাগে। তেওঁক ৰচয়িতা বুলিও কয়- সেই কথাটোও বুজিব লাগে। আত্মাক সৃষ্টি কৰা নহয়। (পিতাই) বুজাইছে - মই বীজ ৰূপ হওঁ। এই মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষৰ নলেজ (জ্ঞান) তোমালোকক শুনোঁ। বীজৰ অবিহনে এই জ্ঞান কোনে দিব পাৰে? এনেকুৱাও নহয় যে বৃক্ষকো তেওঁৰেই ৰচিছে। (তেওঁ) কয় এইয়াটো অনাদি। নহলেতো মই তিথি তাৰিখ সকলোখিনি উল্লেখ কৰিলোঁহেতেন কেতিয়া আৰু কেনেকৈ ৰচা হৈছিল। কিন্তু, এয়াতো হৈছে অনাদি ৰচনা। পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। সৰ্বজ্ঞানী অৰ্থাৎ বৃক্ষৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্যৰ বিষয়ে জানে। পিতাই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰহে সকলো জ্ঞান আছে, তেওঁৰেই আহি সন্তান সকলক পঢ়াই আছে। সকলো মনুষ্যই কৈ থাকে - শান্তি কেনেকৈ হব? তোমালোকে এতিয়া কোৱা যে শান্তিৰ সাগৰেই শান্তি স্থাপন কৰিব। তেওঁ শান্তি, সুখ আৰু জ্ঞানৰ সাগৰ। কোনটো জ্ঞান আছে? সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান। তেওঁলোকে শাস্ত্ৰকেই জ্ঞান বুলি বুজি লয়। চাবলৈ গ'লে শাস্ত্ৰ শুনোঁতা বহুত আছে। এইজন বেহদৰ পিতাই নিজে আহি পৰিচয় দিয়ে আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞানও দিয়ে। তেওঁ আহিলেহে যে শান্তি স্থাপন হয় এইটোও বুজে। তাত আছেই শান্তি। এইটো কোনোৱেই নাজানে যে শান্তি ধামত সকলোৱেই শান্তিত আছিল। তেওঁলোকে কৈ থাকে যে ইয়াত কেনেকৈ শান্তি হব? ইয়াত নিশ্চিতভাৱে (শান্তি) আছিল। ৰামৰাজ্য দৰে শান্তি লাগে। ৰামৰাজ্য কেতিয়া আছিল সেয়া কোনোৱেই নাজানে। কিমান আত্মা আছে সেয়া পিতাই জানে। মই এই সকলোৰে পিতৃ হওঁ। এনেদৰে আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। যিমান আত্মা আছে সেই সকলোবোৰ আত্মা এই সময়ত ইয়াত আছে। প্ৰথমে শান্তিধামত আছিল পুনৰ সুখধামৰ পৰা দুঃখ ধামলৈ আহিল। সুখ দুখৰ এই খেল কেনেদৰে তৈয়াৰ কৰিছে – এই কথাবোৰ কোনোৱে নাজানে। এনেয়ে কৈ দিয়ে এয়া অহা আৰু যোৱাৰ খেল। তেন্তে, এতিয়া তোমালোকৰে বুদ্ধিত আছে যে তেওঁ আমাৰ

সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁ আমাক জ্ঞান শুনাই আছে। তেওঁ আহি স্বৰ্গ ৰাজ্য স্থাপন কৰে। আমাক পঢ়ুৱায়। তেওঁ কয়- সন্তানসকল তোমালোকেই দেৱতা আছিল। এনেদৰেতো আন কোনোৱে ক'ব নোৱাৰে, সকলো আত্মাৰ পিতাই তোমালোকক পঢ়ুৱাই। কিমান বেহদৰ এইখন ডাঙৰ নাটক, তেওঁলোকে লাখ বছৰৰ বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে কোৱা যে 5 হাজাৰ বছৰৰহে খেল। এতিয়া তোমালোকে জানিলা যে শান্তি দুই প্ৰকাৰৰ থাকে- এক শান্তিধামৰ, আনটো সুখধামৰ। এইটো তোমালোক সন্তান সকলৰ বুদ্ধিত আছে যে সকলো আত্মাৰ পিতাই আমাক পঢ়ুৱায়। এইয়া টো কোনো শাস্ত্ৰতো নাই। বেহদৰ পিতা নহয় জানো? সকলো ধৰ্মাৱলম্বী লোকে তেওঁকেই আল্লাহ, গড ফাদাৰ, প্ৰভু আদি আদি কয়। তেওঁৰ শিক্ষাও নিশ্চিত ভাৱে সিমানেই উচ্চ হ'ব। এই কথা গোটেই দিন অন্তৰত থাকিব লাগে। পিতাই কৈছে মই তোমালোকক নতুন কথা শুনো। নতুন নিয়মেৰে পঢ়ুৱাও। তোমালোকে পুনৰ আনকো পঢ়ুওৱা। ভক্তি মাৰ্গত দেৱী সকলৰ বহুত মান থাকে। বাস্তৱতে এই ব্ৰহ্মাও বৰমা হয়। এওঁকতো (শিৱক) কেৱল পিতা বুলি কয়। মাতা-পিতা বুলি এওঁক কয়। এই মাতৃৰ দ্বাৰা পিতাই তোমালোকক এডাপ্ট কৰে (তুলি লয়)। সন্তান সন্তান বুলি কৈ থাকে।

পিতাই কয় মই প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত তোমালোকক এই জ্ঞান শুনোঁ। এই চক্ৰৰ জ্ঞানো তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে প্ৰতিটো শব্দ নতুনকৈ শুনিবলৈ পাইছা। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাৰ হৈছে আত্মিক জ্ঞান। আত্মাৰ পিতাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। আত্মাই কয় হে বাবা। সন্তান সকলেও সকলো কথা বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণা কৰে। অন্তৰ্মুখী হৈ এনেদৰে যেতিয়া বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবা, তেতিয়া সেই আনন্দ আৰু নিচা থাকিব। জেষ্ঠ শিক্ষক হৈছে শিৱ বাবা। পুনৰ তেওঁ তোমালোককো শিক্ষক কৰি তোলে। তাতো ক্ৰমাৎ অনুসৰিহে হয়।

বাবাই জানে এইজন সন্তানে বহুত ভালদৰে পঢ়াব পাৰে। সকলোৱে সন্তুষ্টি লাভ কৰে। কয় এনেকুৱা পিতাৰ পিতাৰ ওচৰলৈ সোনকালে আমাকো লৈ ব'লা, যি জনে তোমাক এনেদৰে গঢ়িছে। বাবাই কয় -মই এওঁৰ বহুত জন্মৰো শেষৰ জন্মত এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক পঢ়োঁ। কল্প-কল্পই মই বহুত বাৰ এই ভাৱত ভূমিলৈ আহিছো চাগৈ। তোমালোকে এই নতুন কথা শনি আচৰিত হৈ যোৱা। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ুৱায়। তেওঁৰে ভক্তি মাৰ্গত অনেক নাম আছে - কোনোৱে পৰমাত্মা, ৰাম, প্ৰভু, আল্লাহ.....আদি কয়। এজন শিক্ষককেই চোৱাচোন কিমান নাম দিয়ে। টিচাৰৰতো এটাহে নাম থাকে। অনেক নাম থাকে জানো? কিমানবোৰ ভাষা আছে। সেইবাবেই কোনোবাই খোদা কোনোবাই গ'ড কি কি বুলি যে কয়। নিজে বুজি পায় যে মই আহিছো সন্তানসকলক পঢ়ুৱাবলৈ। যেতিয়া পঢ়ি-শুনি দেৱতা হ'বগৈ তেতিয়া বিনাশ হৈ যাব। এতিয়াতো পুৰণি সৃষ্টি, এইখনক নতুন কোনে কৰি তুলিব? বাবাই কয় মোৰেই পাৰ্ট (ভূমিকা)। ময়ো ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) বশ হৈ আছে। ভক্তিৰ কিমান বিস্তাৰ সেয়াও সন্তান সকলে জানে। এয়াও এখন খেলহে। আধাকল্প ভক্তিক লাগে। এতিয়া পুনৰ পিতা আহিছে আমাক পঢ়োঁতাও তেওঁৰেই। তেওঁৰেই শান্তি স্থাপনা কৰোঁতাও। যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া শান্তি আছিল। ইয়াত আছে অশান্তি। পিতা এজনেই। আত্মা কিমান বেছি (অগণন)। কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) খেল। বাবা সকলো আত্মাৰ পিতা তেওঁৰেই আমাক পঢ়াই আছে। কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে।

তোমালোকে বুজিছা যে গোপ - গোপী আমিহেই আৰু গোপী বহুভ হৈছে পিতা। কেৱল আত্মা সকলকেই গোপ - গোপী বুলি কোৱা নহয়। শৰীৰ হ'লেহে গোপ - গোপী বা ভাই -ভনী বুলি কোৱা হয়। গোপী-বহুভ শিৱ বাবাৰ সন্তান। গোপ-গোপী শব্দটো বৰ মৰমৰ। বৰ্ণনাও আছে যে "অসতম কেশৱম্, গোপী বহুভম্, জানকী নাথম্....এই মহিমা এই সময়ৰ। কিন্তু নজনাৰ বাবে সকলো কথা খেলি-মেলি কৰি দিলে। এই পিতাই বহি ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) হিন্দী-জিওগ্ৰাফি (বুৰঞ্জী-ভূগোল) শুনায়। তেওঁলোকেতো সৃষ্টিৰ এই অংশটোহে জানে। সত্য যুগত কাৰ ৰাজ্য আছিল, কিমান সময়

চলিছিল- এই কথা নাজানে কাৰণ কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিলে। একেবাৰেই ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া পিতা আহি তোমালোকক সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান দিছেহি। যিবিলাক কথা জনাৰ বাবে তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু ত্ৰিনেত্ৰী হৈ যোৱা। এয়া হৈছে শিক্ষা। স্বয়ং বাবাই কৈছে মই কল্প-কল্পই, কল্পৰ সংগম যুগত আহি তোমালোকক পুৰুষোত্তম কৰি তোলো। ক্ৰমাৎ অনুসৰি তোমালোকেই গঢ়ি উঠা। পঢ়াৰ পৰাই পদ পোৱা যায়। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াইছে। তেওঁলোকেতো কয় পৰমাত্মা নাম ৰূপৰ পৰা পৃথক, জাৰৰ জোখৰ সকলোতে আছে। কি কি যে কৈ থাকে। দেৱী সকলকো কিমান হাত দি দিলে। ৰাৱণক দহ শিৰ দি দিলে। সেইবাবেই সন্তান সকলৰ অন্তৰত আহিব লাগে যে সকলো আত্মাৰ পিতাই আহি আমাক পঢ়াইছেহি, পবিত্ৰ কৰি তুলিছে তেতিয়া হ'লে অন্তৰত কিমান আনন্দ হব লাগে! কিন্তু সেই আনন্দ তেতিয়াহে আহিব, যেতিয়া আনৰ কল্যাণ কৰি সকলোকে আনন্দিত কৰি তুলিব, দয়াশীল হ'বা। বাঃ, বাবাই আমাক বিশ্বৰ মহাৰজা বনাইছেহি! ৰজা, ৰাণী, প্ৰজা সকলো বিশ্বৰ মালিক হ'বগৈ, নহয় জানো। তাত মন্ত্ৰী নাথাকিব। এতিয়া কেৱল মন্ত্ৰীয়েই মন্ত্ৰী ৰজা নায়েই। এতিয়া প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাই ৰজা, সেইবাবেই মুহূৰ্ত্তে মুহূৰ্ত্তে মনত ৰাখিব লাগে যে বেহদৰ পিতাই আমাক কি পঢ়াইছে। যি ভালদৰে পঢ়া শুনা কৰিব তেওঁলোকেই প্ৰথমে আহিব আৰু উচ্চ পদৰো অধিকাৰী হ'ব। এই লক্ষ্মী নাৰায়ণ ইমান ধনবান কেনেকৈ হ'ল? কি কৰিলে? ভক্তি মাৰ্গত কোনোবা বহুত ধনবান হ'লে বুজি লোৱা হয় যে তেওঁ এনেকুৱা উচ্চ কৰ্ম কৰে। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান পূণ্যও কৰে। বুজি লয় ইয়াৰ সলনি মোৰ বহুত প্ৰাপ্তি হ'ব। সেই বাবে পিছৰ জন্মত ধনবান হৈ যায়। কিন্তু তেওঁ ইনডাইৰেষ্ট (পৰোক্ষভাৱে) দিয়ে, যাৰ পৰা অলপ সময়ৰ বাবে কিছু প্ৰাপ্তি হয়। এতিয়া পিতা ডাইৰেষ্ট (প্ৰত্যক্ষ ভাৱে) আহিছে। সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে যে আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। এনেকৈ নকয় যে এই শিক্ষা দি আমাক লক্ষ্মী নাৰায়ণ কৰি তোলক। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত কেৱল কৃষ্ণৰহে স্মৃতি আছে। পিতাৰ পৰিচয় নজনাৰ বাবে কিমান যে দুখী হৈ পৰিছে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক দেৱী সম্প্ৰদায়ৰ কৰি তুলিছে। তোমালোকে শান্তিধামলৈ গৈ পুনৰ সুখধামলৈ আহিবা। পিতাই কিমান সুন্দৰ ভাৱে বুজাইছে। শুনি আছে যদিও এনে লাগে যেন একোকে শুনাই নাই। পাথৰৰ বুদ্ধিৰ পৰা সোণৰ বুদ্ধিলৈ পৰিৱৰ্তন হোৱাই নাই। গোটেই দিন বাবা বাবা স্মৰণ থাকিব লাগে। স্ত্ৰীয়ে পতিৰ লগত কেনেকৈ প্ৰাণ এৰি দিয়ে। স্ত্ৰীৰ বহুত লভ্ (প্ৰেম) থাকে। ইয়াত তোমালোক সকলো সন্তান। তথাপিও ক্ৰমাৎ অনুসৰিহে হ'ব নহয় জানো।

তোমালোকে জানা যে এনেকুৱা বেহদৰ পিতাক আমি মুহূৰ্ত্তে মুহূৰ্ত্তে পাহৰি যাওঁ। বাবাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তথাপিতো পাহৰি যোৱা! আৰে, এনেকুৱা এজন পিতা যি জনে তোমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়, তেওঁক তোমালোকে কিয় পাহৰি যোৱা? মায়াৰ ধুমুহা আহিবই তথাপিও তোমালোকে চেষ্টা অব্যাহত ৰাখা। বাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে সম্পত্তি প্ৰাপ্তি হ'ব। স্বৰ্গবাসী দেৱতা সকলো হৈ যাব। বাকী সকলে শান্তি খাই পুনৰ হ'বগৈ। পুনৰ পদও বহুত কম হ'ব। এইবিলাক সকলো নতুন কথা। মনোযোগ তেতিয়াহে যাব যেতিয়া পিতা আৰু শিক্ষকক স্মৰণ কৰিব।

তোমালোকে শিক্ষককো পাহৰি যোৱা। বাবাই কয় যেতিয়ালৈকে মই আছো, বিনাশৰ সময় আহিব আৰু সকলোবোৰ এই জ্ঞান যজ্ঞত আহুতি হৈ যাব, তেতিয়ালৈকে এই শিক্ষা চলিয়েই থাকিব। তোমালোকে ক'বা সকলো খিনি পঢ়ুওৱা হ'লেই আৰু আকৌ কি পঢ়ুৱাব? বাবাই কয় নতুন নতুন পইণ্ট ওলাই থাকে। তোমালোকে শুনি আনন্দিত হোৱা, নহয়নে? গতিকে ভালদৰে পঢ়া আৰু সুদামাৰ দৰে যি খিনি ট্ৰাঞ্চফাৰ কৰিব লগীয়া আছে সেয়াও কৰি থাকা। এইটোও এটা ডাঙৰ ব্যৱসায়। বাবা ব্যৱসায়ত বৰ দয়ালু আছিল। এটকাৰ পৰা এক অনা হলেও ধৰ্মৰ কামৰ বাবে উলিয়াইছিল। যদিও লোকচান হৈছিল কিয়নো সকলোতকৈ আগতে মই দিব লগীয়া হৈছিল। কৈছিল তুমি যিমান

বেছিকৈ দিবা তোমাক দেখি আনেও দিব। তেন্তে বহুতৰেই কল্যাণ হ'ব। সেয়া হল ভক্তি মার্গ, ইয়াততো সকলোখিনি বাবাকেই দি দিলে। বাবা এই সকলোখিনি লৈ লোৱা! বাবায়ো কয় তোমালোককতো গোটেই বিশ্বৰ মালিক বনাই দিওঁ। বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ আৰু চতুৰ্ভূজৰো সাক্ষাৎকাৰ হল। সেই বাবেই সেই সময়ত বুজি পাইছিল যে আমি বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। বাবাৰ প্ৰৱেশ হৈছিল নহয়নে। বিনাশ দেখিছিল। বহু, এই জগত খন বিনাশ হৈ আহিছে, এই ব্যৱসায়-বাণিজ্য কি কৰো। এই দায়িত্ববোৰ বাদ দিয়া। মই ৰাজ-সিংহাসন প্ৰাপ্ত কৰি আছো। এতিয়া বাবাই তোমালোককো বুজাই আছে, এই পুৰণি জগত খন এতিয়া বিনাশ হবলগীয়া আছে। তোমালোকক কুম্ভকৰ্ণৰ নিদ্ৰাৰ পৰা জগাবলৈ কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰাই আছে, তথাপিও তোমালোকে সাৰ পোৱা নাই। সেইবাবেই সন্তান সকলে এজন পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলোখিনি পিতাক দি দিলা তেন্তে নিশ্চয় এজন পিতাহে স্মৃতিলৈ আহিব। তোমালোক সন্তান সকলে বেছি স্মৰণ কৰিব পাৰা, যাৰ মূৰত সমস্যা .....কিমান বান্ধোনত থকা সকলৰ খবৰ আহি থাকে। বাবাৰ মনলৈ আহে বেচেষীহঁতে মাৰ খাবলগীয়া হয়। পতিয়ে যে কিমান অত্যাচাৰ কৰে। যদিও বুজে নাটকতে তেনেদৰে আছে মইনো আৰু কি কৰিব পাৰিম। কল্পৰ আগতেও অবলা সকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হৈছিল। নতুন সৃষ্টি খনটো স্থাপনা হ'বই। পিতাই কয় বহুত জন্মৰ পিছত, শেষত অন্তিম জন্মৰো অন্ততহে আহি মই প্ৰৱেশ কৰো। তেন্তে, নিশ্চয় মইয়ে বগা আছিলো যি এতিয়া ক'লা হৈ পৰিলো। ময়েই এক নম্বৰত যামগৈ। ময়েই গৈ আকৌ কৃষ্ণ হ'মগৈ। এই চিত্ৰখনি যেতিয়াই চাওঁ তেতিয়া ভাৱ আহে ময়েই গৈ এনে হ'মগৈ। সেই কাৰণেই পিতাই সন্তান সকলক ভালদৰে বুজাইছে, এতিয়া সন্তান সকলৰ কাম হৈছে নিজে বুজিলৈ আনকো বুজোৱা। অচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) আমি গোপী বাল্লভৰ গোপ-গোপী - এই আনন্দত বা নিচাত থাকিব লাগে। অন্তৰ্মুখী হৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি পিতাৰ সমান শিক্ষক হ'ব লাগে।
- (2) সুদামাৰ উদাহৰনেৰে নিজৰ সকলো খিনি ট্ৰান্সফাৰ কৰাৰ লগতে ভাল ধৰণেৰে পঢ়া-শুনাও কৰিব লাগে। বিনাশৰ আগতেই পিতাৰ পৰা সকলো সম্পত্তি ল'ব লাগে। কুম্ভকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই থকা সকলক জগাব লাগে।

*বৰদান:- ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ দিব্য বুদ্ধিৰ বৰদানক কাৰ্যত লগাওঁতা সফলতা সম্পন্ন হোৱা

বাপদাদাই সকলো সন্তানকে দিব্য বুদ্ধিৰ বৰদান দিছে। দিব্য বুদ্ধিৰে পিতাক, নিজকে আৰু তিনিও কালক স্পষ্টকৈ জানিব পাৰা। সৰ্বশক্তিক ধাৰণ কৰিব পাৰিবা। দিব্য বুদ্ধিবান আত্মাই যি কোনো সংকল্পক কৰ্ম বা বাণীলৈ অনাৰ আগতে সকলো বাণী বা কৰ্মৰ তিনিওটা কালক জানি লৈছে প্ৰেক্ষিকেলত (ব্যৱহাৰত) আগবাঢ়ে। তেওঁলোকৰ আগত পাস্ট (অতীত) আৰু ফিউচাৰো (ভৱিষ্যতো) ইমান স্পষ্টকৈ দেখে যেন প্ৰেজেন্টহে (বৰ্তমানহে) দেখি আছে। এনে দিব্য বুদ্ধিবান সকল ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱাৰ বাবে সদায় সফলতাৰে সপ্ন হৈ উঠে।

*গ্লোগান:- সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতাক ধাৰণ কৰোঁতা জনেহে পৰমানন্দ অনুভৱ কৰিব পাৰে।

ওঁম্ শান্তি!!

***